

Cetatea Cavalerilor

2023 - ANUL IULIU MAIU !

NR. 6(34) Iunie 2023

Nr. 6 (34)/ Iunie 2023

Cetatea Cavalerilor

Fondator: Col. r. Dr. Constantin MOȘINCAT
Editor: Asociația Națională a Cavalerilor de Cluj
Editura Tipo MC, Oradea-2020

Cartea Mea e și a Ta! ISSN 2734-6889 - ISSN-L 2734 - 6889

1

Istoria nu poate fi falsificată¹

General Br. (rtg) Prof. univ. dr. Cristian Troncota

Cei care se ocupă de studiul istoriei, adică de reconstituirea cât mai fidelă a evenimentelor care s-au petrecut în trecutul mai îndepărtat ori mai apropiat, sunt istoricii. Pentru o cercetare cât mai completă se consultă o gamă foarte variată de izvoare istorice, care se analizează fiecare în parte, se coroborează între ele, se compară și se evaluează sub raport faptic, juridic, temporal, și nu în ultimul rând causal. Judecarea lor trebuie să fie, în mod evident echilibrată. Marea problemă o constituie faptul că după un război, învingătorul l-a judecat întotdeauna pe cel învins, lucru normal și logic, dacă este să avem în vedere pagubele produse. Cineva trebuie tras la răspundere și pus la plată. Numai că învingătorul scrie și istoria, ceea ce nu mai este corect. Intrăm în sfera subiectivismului, în sensul că învingătorul „scriitor de istorie” pune accentul doar pe aspectele care-i convin, și trece sub tăcere toate faptele negative, adică încălcarea legilor internaționale privind purtarea războiului, de care s-a făcut și el vinovat, în egală măsură cu cel învins. Se produce falsificarea istoriei prin omitere. Așa s-a ajuns să ni se servească tot felul de variante și istorioare despre eroismul marelui învingător, deși în realitate, istoria reconstituită după metode științifice ne demonstrează exact contrariul.

Foto Chișinău - 2014

Să luăm ca exemplu Al Doilea Război Mondial. Tribunalul internațional de la Nürnberg i-a condamnat doar pe criminalii de război din Germania, procedându-se aproape identic și în Japonia, România, Ungaria și în alte țări aliate de conjunctură cu puterile Axei. În schimb, cei care au săvârșit crime de război și crime contra umanității, la fel de grave, din rândul Aliaților (anglo-americani și sovietici) au fost înscrși în cărțile de istorie ca mari eroi. Asta nu-i împiedică pe istorici să reconstituie cu obiectivitate adevărul istoric.

Crimele Armatei Roșii

Mai întâi au fost crimele săvârșite de sovietici, înțeleși cu germanii la acea dată, prin tratatul Molotov-Ribbentrop (din 23 august 1939) asupra populației românești din Basarabia, Bucovina de Nord și Ținutul Herța imediat după cedarea acestor teritorii în urma ultimatumului sovietic, considerat în dreptul umanitar internațional ca agresiune, din 26-27 iunie 1940. În ianuarie 1941 în „Lunca Prutului”, peste 500 de țărani din Bucovina de Nord, dornici să treacă granița în România au fost

¹ Articol apărut în Art-Emis, 4 iunie 2023

împuşcați de grănicerii sovietici, iar trupurile lor au fost aruncate în patru gropi comune. În ziua de 1 aprilie 1940, la Fântâna Albă, localitate aflată pe teritoriul de azi al Ucrainei au fost mitraliați câteva mii de români (între 4000 și 5000) care doreau să treacă noua graniță dintre URSS și România. Martorii au povestit că supraviețuitorii au fost arestați, anchetați, torturați, iar pe unii dintre ei i-au aruncat de vii în gropi comune[1].

Pe teritoriul Basarabiei cedate, s-au petrecut, de asemenea, fapte abominabile. Documentele Serviciului Special de Informații atestă cu cifre și date de necontestat alte masacre. În noaptea de 12 spre 13 iunie 1941, peste 3000 de români, au fost împuşcați în ceafă, cu mâinile legate la spate, și aruncați în gropi comune pe terenul numit „Spolka”, în apropiere de localitatea Tătarka[2]. Cercetările au fost făcute în 1943 de către o Comisie de Cruce Roșie internațională, din care au făcut parte și doi medici sovietici. Pe bună dreptate Parlamentul României, prin Legea 68/2011, a hotărât ca ziua de 1 aprilie să fie considerată ca zi de sărbătoare națională care comemorează martiriul românilor din perioada de ocupație sovietică a Basarabiei, Bucovinei de Nord și Ținutul Herța.

La începutul lunii aprilie 1940 a fost tragedia de la *Katyń*, localitate aflată la 20 de km vest de orașul [Smolensk](#), acolo unde poliția secretă sovietică (N.K.V.D.) a împuşcat și aruncat în gropi comune peste 22.500 (potrivit cercetătorului rus Victor Zaslavsky) de militari și civili polonezi. În epocă și imediat după al Doilea Război Mondial se scria în presă că aceste crime fuseseră săvârșite de germani. Abia după căderea comunismului în partea central-estică a Europei, Mihail Gorbaciov și autoritățile de la Moscova au recunoscut cine au fost adevărații făptași, dar fără să se ia alte măsuri de ordin juridic, pentru că astfel de fapte, crime contra umanității, nu se prescriu niciodată. Interesante sunt și evaluările făcute în epocă de către liderii celor două țări aliante U.R.S.S. Așa bunăoară, în opinia lui Churchill, premierul Marii Britanii, *crima de la Katyń* a fost „fără vreo importanță politică practică”, iar pentru Roosevelt, președintele S.U.A., masacrul era doar „propagandă germană”. Chiar așa?! Istoricii au reconstituit cu exactitate că ordinul de asasinare a fost dat direct de către Stalin, și a fost publicat abia în 1992. Ne putem aștepta și la alte surprize, întrucât întreaga arhivă secretă a lui Stalin încă nu a fost deklasificată în întregime, după cum ne spun cercetătorii din Federația Rusă.

La 24 februarie 1942, aproximativ 800 de evrei români, care doreau să emigreze în Palestina și-au găsit sfârșitul vieții pe vasul „Struma”. Ambarcațiunea, care a pornit la drum în 12 decembrie 1941 din portul Constanța, cu un echipaj bulgăresc lipsit total de experiență, a dovedit de la început defecțiuni grave la motor, lipsa unui medic la bord, dar și a unui radiotelegrafist, precum și lipsa oricărui mijloc de comunicație. Mai mult, călătorii nu aveau certificate de emigrare, astfel că autoritățile turcești nu au permis debarcarea călătorilor, forțând echipajul vasului să îndepărteze nava de rada portului Istanbul. În aceste circumstanțe, vasul a fost torpilat de un submarin sovietic din Marea Neagră. A fost doar un singur supraviețuitor salvat de o barcă de pescari turci, la cinci mile de țărm. Ulterior, acest supraviețuitor a povestit întreaga tragedie[3].

Alte două evenimente la fel de tragice, în care au fost implicate submarine sovietice s-au petrecut în primele luni ale anului 1945. Pe 30 ianuarie 1945, vasul german care transporta pasageri „Wilhelm Gustloff” a fost torpilat de submarinul sovietic „S-13” scufundându-se. Din estimările făcute de istorici rezultă că au murit în jur de 9 400 de persoane, echipaj și pasageri[4]. În dimineața zilei de 11 februarie 1945, același submarin sovietic a torpilat o altă navă germană, „General von Stauben”, care se afla în drum spre Copenhaga și transporta soldați răniți și imobilizați la pat, precum și alți pasageri civili. Bilanțul morților a fost cutremurător: peste 4 000 de persoane[5].

Ca să rămânem tot în registrul crimelor nepedepsite săvârșite de armata sovietică, se cuvine menționat Ordinul de zi pe Armată dat de mareșalul Jukov, în aprilie 1945, în timpul operațiunilor militare pe Oder, în Germania, înainte de ultimul asalt care viza cucerirea Berlinului, permițând militarilor din subordinea sa „să radă tot”, adică să ucidă pe oricine ar întâlni în cale. Așa se face să istoricii au identificat tot felul de sălbăticii, numeroase jafuri, violuri și omoruri comise pe teritoriul german de către trupele comandate de mareșalul Gheorghii Constantinovici Jukov, care i-a degustat până și pe aliații anglo-americani. Generalul Titus Gârbea ne spune în memoriile sale că ordinul permitea soldaților sovietici „să ucidă fără milă pe oricine [...] să batjocorească orice femeie, tânără, bătrână sau fată cât de mica... fapte nedemne pentru o armată civilizată”[6]. S-au produs peste 10.000 de violuri, iar jumătate din femeile rămase însărcinate s-au sinucis, neputând suporta umilința. Cu toate acestea numele mareșalului Jukov rămâne înscris în manualele de istorie cu onoruri și titlul de mare erou al „Războiului

pentru Apărarea Patriei”, adică a U.R.S.S. Fără îndoială că a avut merite incontestabile, conducând nu mai puțin de douăsprezece campanii în Al Doilea Război Mondial, dintre care a obținut victorii clare în doar șapte[7], dar crimele contra umanității nu pot fi șterse din istorie.

La fel s-au purtat trupele sovietice și pe teritoriul României după august 1944, numai că atrocitățile au fost semnalate sporadic, istoricii români nereușind să facă un bilanț serios susținut de documente. În schimb, istoricii basarabeni, din Comisia numită de Academia Republicii Moldova au ajuns la cifra de 73.000 de români victime ale atrocităților săvârșite de sovietici în teritoriile ocupate. Și tot istoricii basarabeni vorbesc pe baza documentelor de arhivă că în vara și toamna anului 1944, deci când eram deja aliați ai sovieticilor au fost împușcați de autoritățile militare sovietice nu mai puțin de 5.000 de prizonieri români, germani, maghiari, italieni și finlandezi care se aflau concentrați în lagărele de la Bălți.

Crimele anglo-americanilor

În schimb, aliații sovieticilor în Al Doilea Război mondial, adică anglo-americanii, s-au remarcat prin bombardamente masive asupra unor orașe, utilizând bombe incendiare cu napalm, interzise la acea vreme de legile războiului, pricinuind, la rândul lor, sute de mii de victime omenști în rândul populațiilor civile necombatante. Să menționăm mai întâi că, la începutul războiului, 1 septembrie 1939, la propunerea președintelui american Franklin Delano Roosevelt, toți participantii la conflagrație, respectiv SUA, Marea Britanie, Franța, și din 18 septembrie 1939 chiar și Germania, au fost de acord să se bombardeze doar obiective militare. Ulterior s-a renunțat destul de repede, pe 15 mai 1940, la această paradigmă și s-a trecut la ceea ce în limbajul de specialitate se numește *dehousing*, noțiune definită prin „tactica bombardamentelor de noapte asupra unor zone locuite de civili pentru masacrarea acestora”[8]. Se urmărea demolarea unor centre și cartiere muncitorești din orașele industriale, ceea ce ar fi trebuit să provoace migrarea populației și lipsirea acestor zone de forța de muncă necesară, de importanță strategică în timpul unei conflagrații. De aceste așa-zise „bombardamente strategice”, în realitate atacuri teroriste de masacrare a populației civile s-au făcut vinovate toate marile puteri beligerante, în special S.U.A., Marea Britanie, Germania și Japonia. U.R.S.S. stătea foarte rău la capitolul aviație și a purtat, în special un război de apărare în cea mai mare parte a conflagrației pe propriul teritoriu. Armata sovietică a excelat însă la „aprovizionarea” din teritoriile ocupate, adică jafuri, violuri, asasinat. Cu toții au încălcat sistemul de drept umanitar privind purtarea războiului, atunci în vigoare, în special tratatele de la Haga (!907) și de la Geneva (1925). Pentru Marile Puteri genocidul a devenit astfel „o treabă bine făcută”, spulberând ordinea internațională bazată pe legi. Reflectând asupra învățămintelor rezultate pentru umanitate după Al Doilea Război Mondial, generalul român Titus Gârbea menționa în memoriile lăsate un adevăr, valabil și astăzi, anume că „*armele noi și moderne, oricât de perfecționate ar fi, nu pot învinge greșelile politice și strategice*”[9].

Pe data de 15 mai 1940 s-a produs atacul de noapte al *Royal Air Force (R.A.F.)* forța aeriană a Forțelor Armate Britanice asupra unor ținte din regiunea germană Ruhr, inclusiv uzinele civile care contribuiau la efortul german de război. În replică, aviația germană a bombardat Londra la 24 august și 7 septembrie 1940, în special centrele de est și nord-est ale capitalei britanice. S-a deschis astfel o perioadă de represalii reciproce asupra centrelor locuite de civili. Această strategie, pe care o putem numi fără greșală a genocidului, a rămas valabilă până în ultimele luni ale războiului, atât în Europa cât și în Asia[10].

În ultimii ani au apărut în spațiul public, tot ca rezultat al cercetării istorice, informații despre „Operațiunea Gomora”, realizată între 24 iulie și 3 august 1943 de către forțele aeriene americano-britanice, care a constat în bombardarea orașului port german Hamburg. Operațiunea a fost concepută de primul ministru britanic. W. Churchill și de Mareșalul Forțelor Aeriene Regale Sir Arthur Travers Harris, poreclit „Bomber”. A fost prima acțiune de coordonare a forțelor aeriene britanice cu cele americane într-o operațiune de mare anvergură. Noaptea operau avioanele britanice, iar pe timp de zi cele americane. Au intrat în acțiune 740 de bombardiere din care aliații au pierdut 12. Rezultatele bombardamentelor au fost devastatoare. Mare parte din orașul Hamburg a fost distrus, peste un million de civili lăsați fără adăpost, între 40.000 și 50.000 de civili uciși, iar două treimi din populație a fost nevoită să se retragă în zone din provincie. Întreaga infrastructură a orașului a fost demolată Majoritatea victimelor s-a datorat focului produs de bombe incendiare. Au fost distruse 16 000 de blocuri de locuințe și 10 kilometri pătrași din oraș reduși la moloz[11].

Cetatea Cavalerilor

2023 - ANUL IULIU MAIU !

NR. 6(34) Iunie 2023

4

Foarte bine documentat este și masacrul din orașul german Dresda, din noaptea de 14-15 februarie 1945 exercitat de aviația aglo-americană, comandată de mareșalul Montgomery. La acea vreme, orașul Dresda era declarat de Liga Națiunilor ca oraș sit istoric, iar conform sistemului de drept privind purtarea războiului, orașele care se bucurau de un astfel de statut trebuiau protejate de operații militare. În Dresda nu se afla nici o unitate de producție în legătură cu frontul și armata germană. Dar, încă de la începutul anului 1945, populația orașului a crescut foarte mult datorită refugiaților din zonele amenințate de Armata Sovietică. Așa se face că numărul victimelor a fost foarte mare. Cele mai mici cifre atestă nu mai puțin de 26.000 de civili morți, alte statistici indică cifre de ordinul sutelor de mii. Dar nu mai contează cifrele, ci faptele. Este o crimă contra umanității nepedepsită până astăzi.

E foarte adevărat că piloții americani și britanici au indicat următorul motiv de așa-zisă confuzie: „ținta primară, o fabrica de benzină sintetică de lângă [Leipzig](#), nu putuse să fie detectată datorită plafonului dens de nori. Atunci când planificatorii americani anticipau existența unui plafon de nori denși deasupra țintelor, USAAF (The United States Army Air Forces) a folosit un amestec de bombe incendiare și explozive diferit de cel utilizat în atacurile de precizie, destinat masacrării civililor asemănător cu cel folosit de RAF în bombardamentele de distrugere a populației inamice”[12].

Berlinul, capitala celui de-Al Treilea Reich a suferit 363 de raiduri aeriene din partea aliaților, fiind bombardat de R.A.F. între 1940-1945, de U.S.A.A.F. între 1943-1945, de Armata Roșie în principal între aprilie-mai 1945 și de Forțele Armate Franceze între 1944-1945. Bombardierele britanice au aruncat 45.517 tone de bombe, iar cele americane nu mai puțin de 23.000 de tone de bombe. Circa 1,7 milioane de locuitori au părăsi orașul, iar numărul morților și răniților din rândul civililor necombadanți ajuge, de asemenea, de ordinal zecilor de mii.

Istoricii militari au lăsat o statistică tulburătoare asupra atacurilor aviației britanice asupra Germaniei în al Doilea Război Mondial. Totul a fost premeditat, bine organizat și pus în aplicare ca strategie a terorii. Mareșalul Arthur Harris, comandantul britanic al aviației s-a adresat poporului Germaniei cu aceste cuvinte. „Vom bombardarea Germania, un oraș după altul. Te vom bombardarea din ce în ce mai tare până când nu vei mai duce războiul. Acesta este scopul nostru. O vom urmări fără încetare. Oraș după oraș: Lübeck, Rostock, Köln, Emden, Bremen, Wilhelmshaven, Duisburg, Hamburg - și această listă va crește doar”. Acest text a fost distribuit pe paginile a milioane de pliante împrăștiate în Germania. Iată și ce a rezultat din această amenințare. Oraș după oraș, mari și mici, importante sau neimportante pentru susținerea mașinii de război germane, centre universitare sau pur și simplu târguri de provincie, unele pline de refugiați sau înfundate de industrie militară, orașele germane, așa cum a promis mareșalul britanic, s-au transformat unul după altul în ruine fumegânde. Iată și procentele distrugerilor: Bingen (96%), Dessau (98%). Chemnitz (75%), Stuttgart (65%). Magdeburg (90%). Köln (65%). Istoricul berlinez Jorg Friedrich ne-a lăsat o evaluare curemurătoare și imposibil de contrazis: „Acesta este principiul torturii: victima este torturată până când face ceea ce i se cere. Germanilor li s-a cerut să-i dea afară pe naziști. Faptul că efectul scontat nu a fost atins și răscoala nu s-a produs s-a explicat doar prin faptul că astfel de operațiuni nu mai fuseseră niciodată efectuate. Nimeni nu și-ar fi putut imagina că populația civilă va alege bombardarea. Doar că, în ciuda amplorii monstruoase a distrugerii, probabilitatea de a muri sub bombe până la sfârșitul războiului a rămas mai mică decât probabilitatea de a muri în mâinile unui călău dacă un cetățean a arătat nemulțumire față de regim”[13].

Un atac devastator al Royal Air Force, aviația britanică, s-a produs pe 3 mai 1945 asupra navei germane „Cap Arcona” care transporta prizonieri, și călători militari și civili, între 7.000 și 10.000 de persoane. Prizonierii se aflau încluiți sub puntea vasului, fără mâncare, apă sau îngrijiri medicale. Atacul a avariat foarte grav nava germană. Au fost doar 350 de supraviețuitori. Avem și mărturia cutremurătoare a unuia dintre piloții englezi, Allan Ways, care și-a amintit: „Am folosit tunurile împotriva celor care erau în apă. A fost un lucru oribil, dar ni s-a spus că asta este misiunea. Așa se întâmplă în război”. Trupurile victimelor au fost îngropate în gropi comune. Din cercetările realizate de istorici rezultă că prizonierii au fost de 30 de naționalități (americani, belaruși, belgieni, canadieni, cehoslovaci, danezi, olandezi, finlandezi, francezi, germani, greci, unguri, italieni, letoni, lituanieni, luxemburghezi, norvegieni, polonezi, români, ruși, sârbi, spanioli, elvețieni, ucrainieni)[14].

Un alt masacru, aproape identic cu cel de la Dresda, îl întâlnim și în aprilie 1945 când a fost bombardat de către aviația americană orașul Tokio. Americanii nu uitaseră atacul criminal, fără declarație de război, al marinei imperiale japoneze de la Perl Harbor, Hawaii, locul unde se afla cantonată

o mare parte din flota de război a S.U.A. Evenimentul s-a produs în dimineața zilei de duminică, 7 decembrie 1941, ceea ce a determinat intrarea S.U.A. în război, și mai mult ca sigur că americanii au dorit să se răzbune. Ca urmare a atacului aviației americane asupra orașului Tokyo au murit nu mai puțin de 80.000 de civili, locuitori ai orașului și din împrejurimi. Aceleași motivații și justificări, aceleași bombe incendiare, aceiași criminali nepedepsiți, numai că urmașii lor dau astăzi lecții de moralitate[15].

La 29 ianuarie 1945, comandantul Flotei din Insulele Mariene a fost numit în persoana generalului Curtis Le May, militar cu o bogată experiență căpătată în bombardamentele asupra Germaniei și Manciuriei. Pană la începutul lunii august 1945, acest general american a comandat toate atacurile asupra orașelor japoneze. Urmările evidențiate astăzi de către istoricii americani sunt cutremurătoare: au fost distruse 52 de orașe și au făcut 700.000 de victime (între care 200.000 de morți), forțând alte 8 milioane de japonezi civili să se refugieze în localități din provincie[16].

La începutul lunii august 1945, alte două orașe nipone (Hiroshima și Nagasaki) au devenit ținte ale aviației SUA, aplicându-se tactica terorizării populației civile, *dehousing*, numai că bombele incendiare au fost înlocuite de o nouă tehnologie, cea a bombelor nucleare. Motivul alegerii celor două orașe nipone dintr-o listă foarte lungă a fost mărturisit de președintele american, Harry S. Truman, care a considerat că: „aceste două orașe includ atât instalații militare, cât și case sau alte construcții foarte susceptibile la avarii”[17].

A fost primul și sperăm ca și ultimul holocaust atomic din istoria omenirii. Numărul victimelor, morți, răniți, rămași cu diferite afecțiuni, sau pur și simplu schilodiți trece de câteva sute de mii. Motivația acestei atrocități nucleare a fost explicată de istoricul britanic Liddell Hart, cel mai important analist militar, fost ofițer cu gradul de locotenent colonel în Armata britanică. Sovieticii se hotărâseră să iasă din tratatul de neutralitate și neagresiune cu Japonia, încheiat în aprilie 1941, pentru ca la sfârșitul războiului să capete influență în Orientul Îndepărtat prin ocuparea Insulelor Curile și a Manciuriei. Prin urmare, americanii au dorit să-i țină pe sovietici la distanță prin utilizarea celor două bombe atomice[18].

Un alt motiv invocat, de data aceasta din partea specialiștilor atomiști implicați în proiectul „Manhattan”, care a avut misiunea de a crea bombe nucleare, a fost formulat cât se poate de clar: „*Bomba trebuia neapărat să fie un succes - prea mulți bani fuseseră cheltuiți. Dacă am fi dat greș, cum am fi putut justifica costurile enorme?*”[19]. Printre capetele cele mai înfierbântate care susțineau utilizarea bombelor nucleare asupra Japoniei, într-un moment în care Imperiul Nipon în frunte cu împăratul se hotărâse să capituleze se numără o serie de politicieni în frunte cu președintele Truman, care, aflat la bordul avionului care-l transporta de la Conferința de la Posdam, fiind informat despre lansarea bombei de la Hiroshima a exclamat, după mărturiile celor prezenți: „*Acesta este cel mai mare lucru din istorie*”[20]. Oare!?, ne mirăm și ne întrebăm noi, în același timp. Dar au existat și oameni lucizi, în special din rândul militarilor. Așa se face că amiralul William Leahy, șeful de Stat Major al Armatei SUA spunea cu multă amărăciune în suflet: „*Aveam sentimental că, fiind primii care o vom folosi, ne vom coborî la nivelul barbarilor. Eu nu am învățat să lupt astfel, războaiele nu pot fi câștigate prin asasinarea femeilor și copiilor*”[21].

Bombardamente genocidare în România

Am lăsat la sfârșit tragediile petrecute pe teritoriul României în urma raidurilor aeriene săvârșite de aviația americană. A fost un prim atac, în ziua de 12 iunie 1942, când 13 bombardiere B-24 Libertador, au bombardat orașele Constanța, Ploiești, Buzău, Medgidia și alte mici localități. Pierderile de partea română și germană au fost minore, iar americanii au pierdut două avioane, după cum ne spune generalul Platon Chirnoagă, în calitate de analist și istoric militar[22]. Începând însă cu 4 aprilie 1943 și până la 19 august 1944, bombardamentele aliaților anglo-americani sau intensificate. În ultimii ani au fost publicate o serie de documente din arhivele militare care reflectă mai fidel adevărul istoric. Pentru tema cercetată este suficient să prezentăm doar cifrele de bilanț. S-au înregistrat în total 17 bombardamente aeriene, începând cu cel din 4 aprilie asupra Bucureștilui. S-au folosit aproximativ 3.620 de avioane de bombardament de diferite tipuri însoțite de 1.830 de avioane de vânătoare, care au aruncat 860 de tone de bombe. Pagubele au însemnat 5.524 de civili uciși, dintre care 562 de copii, 3373 de răniți, iar 47.947 de locuitori au rămas fără adăpost, devenind sinistrați. La acest tragic bilanț, în realitate un adevărat carnagiu mai trebuie adăugate și alte cifre: 3.477.401 de locuințe avariate și 2.305 de incendii. Bombardamentele au vizat câmpurile petrolifere din Valea Prahovei, nodurile de cale ferată, depozitele de carburanți, și nu în ultimul rând centrele unde se aflau concentrate mari colectivități de muncitori

Getatea Cavalerilor

2023 - ANUL IULIU MAIU !

NR. 6(34) Iunie 2023

pentru demoralizarea populației. Per ansamblu pagubele înregistrate de statul roman se ridică la 186 miliarde de lei, din vremea aceea și la pierderea a 90% din capacitatea de rafinare a petrolului. Au fost și aparate de zbor americane doborâte, piloții fiind luați prizonieri și internați la Timișul de Sus, respectându-se cu strictețe statutul prizonierilor de război. Iar în memoria piloților americani care și-au pierdut viața în aceste raiduri au fost ridicate două monumente în parcurile capitalei de la Kiseleff și Cișmigiu[23], ceea ce demonstrează o anumită mentalitate a oamenilor politici postdecembriști de pe Malurile Dâmboviței.

Pe Frontal de Est, de la intrarea în război a armatei române (22 iunie 1941) și până la 23 august 1944 aviația a participat cu 233 de aparate de zbor (avioane de vânătoare, bombardiere și aparate de recunoaștere). Printre cele mai performante avioane erau Henschel Hs-129, Messerschmidt 109, SM-79, Junkers 87 și IAR-80, care au obținut peste 2000 de victorii aeriene în bătăliile de la Odessa, Stalingrad, din Ucraina și Crimeea. De reținut că nu a fost atacată nici o localitate sau comunitate civilă, prin care să se urmărească efectul de „descurajare” (a se înțelege bombardamentul genocidar). Conducătorul de atunci al statului roman, mareșalul Ion Antonescu a declarant că România a respectat legile de purtare a războiului, iar Tribunalul Poporului, în așa-zisul „Proces al mării trădări naționale”, nu a fost capabil să aducă dovada nici măcar a unui singur caz de încălcare a sistemului de drept internațional[24].

Să mai consemnăm că prin acordul de la Londra din 1945 s-a stabilit ca un Tribunal Militar să-i judece pe cei mai mari criminali de război din rândul germanilor, adică a învinșilor. Corect politic! Învingătorul și-a luat partea leului, la fel de corect!, dar asta nu înseamnă că au scăpat de judecata istoriei, mai precis reconstituirea corectă a adevărului istoric, „sine ira et studio” (fără ură și părtinire), după cum ne-a învățat istoricul roman Cornelius Tacitus.

În loc de concluzii

După acest demers fugitiv, fără pretenții de exhaustivitate, ne punem următoarele întrebări: ce învață, din experiența celui de Al Doilea Război Mondial, mai marii lumii, conducători de popoare, de armate și servicii secrete de azi, utilizate cu cele mai noi și performante tehnologii cu aplicabilitate în domeniul militar? La ce folosește truda istoricilor de a reconstitui cu cât mai mare fidelitate adevărul, fără omisiuni ori interese politice? Cui mai folosește sistemul internațional de drept umanitar și instituțiile aferente care implică acest sistem? Cine sunt eroii și cine sunt criminalii de război? Fiecare dintre noi este dator să răspundă la astfel de întrebări. Sunt chestiuni profunde, nu de circumstanță, care țin nu numai de cultură ci și de conștiință ori de bunul simț al activismului civic. Personal, consider că nu trebuie să se mai ajungă la alte tactici teroriste, motivate și argumentate sub diverse formule ale așa-zisei „corectitudini politice”. În realitate este vorba despre simetria răzbunării pe care istoria o dezvăluie că nu are început și probabil nici sfârșit, din nefericire pentru întreaga umanitate. Iar actualul război din Ucraina îl demonstrează pe deplin. Și o altă evaluare ce se impune de la sine: nimic solid și durabil nu se poate construi pe minciuni, ci doar pe adevăr. Nici măcare Noua Ordine Mondială, proiect strategic ce se află în atenția cancelariilor marilor puteri, acolo unde se iau deciziile strategice pe termen lung. Dacă se dorește ca omenirea să supraviețuiască pe acesată planetă, principiul promovării adevărului devine fundamental în aranjamentele de securitate globală.

[1]

[2] Vezi documentele publicate de Cristian Troncotă, *Glorie și tragedii. Momente din istoria Serviciilor de informații și contrainformații române pe Frontul de Est (1941-1944)*, Editura Paul Edition, București 2022, pp. 196 și urm.

[3] Vezi pe larg Florin Stan, *Emigrarea evreilor între speranța salvării și realitatea dezastrului. Cazul Struma (1941-1942)*, în „Analele Universității Ovidiu”, Seria istorie, 2008.

[4] Mihai Spătar, *Tragedia navei Cap Arcona. 5.000 de prizonieri din lagărele de concentrare SS au murit într-un atac britanic*, în „Evenimentul istoric”, nr. 61, 31 martie- 28 aprilie 2023, P. 92.

[5] Ibidem, pp. 92-93.

[6] Gheorghe F. Anghelescu, Octavian Roske, Ion Constantin, *O viață în slujba țării: Convorbiri cu Generalul Titus Gârbea*, Institutul Național pentru Studiul Totalitarismului, București, 2020, p. 202.

[7] Vezi Robert Forczyk, *Gheorghe Konstantinovici Jukov. Viața, strategiile, tacticile și bătăliile celor mai mari comandanți militari din istorie*, Editura Litera, București 2012, pp. 121 și 125.

[8] https://ro.wikipedia.org/wiki/Bombardamentele_strategice_%C3%AEn_timpul_celui_de-al_Doilea_zboi_Mondial

[9] Gheorghe F. Anghelescu, Octavian Roske, Ion Constantin, *op. cit.*, p. 171.

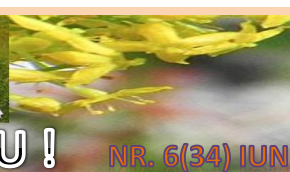
[10] Ibidem.

[11] <https://ro.eferrit.com/operatiunea-gomorra-bombardarea-hamburgului/>

[12] Ibidem.

Getatea Cavalerilor

2023 –ANUL IULIU MAIU !

NR. 6(34) Iunie 2023

[13] <https://go.zdos.ru/iibiu?q=click&p=imsbeufi-ibiu-ibht-isri-isri-c7be3e674&ref=https%3A%2F%2Fik-ptz.ru%2Fro%2Fdiktanty-po-russkomu-yazyku--2-klass%2Fbombardirovka-nemeckih-gorodov-soyuznikami-bombardirovki.html&sub1=207114>

[14] Mihai Spătar, *loc cit.*

[15] <https://historia.ro/sectiune/general/inainte-de-hiroshima-bombardarea-japoniei-in-581700.html>.

[16] <https://historia.ro/>

[17] Vezi Liddell Hart, *Istoria celui deal Doilea Război Mondial*, Editura Orizonturi și Editura Lider, București, f.a., vol.2, p.418.

[18] Ibidem, pp. 419 și urm.

[19] Ibidem, p. 421.

[20] Ibidem, p. 419.

[21] Ibidem, p. 417.

[22] Vezi, Platon Chirnoagă, *Istoria Politică și Militară a Răsboiului României contra Rusiei Sovietice*, Editura Carpați, Madrid, 1986, passim.

[23] <https://identitatea.ro/aprilie-1944-americanii-au-omorat/>

[24] *Procesul mareșalului Antonescu. Documente*, Ediție îngrijită de Marcel-Dumitru Ciucă, Editura Saeculum I.O., Editura Europa Nova, București, 1995, vol. 2, p.167.